

stere, under hvilken Forudsætning jeg ikke kan Andet end paaskjønne det. — Dernæst skal jeg omtale 4 Personer paa det forelagte Lovforslag, om hvem det oplyses, at deres Børn søges eller have besøgt Petri tydske Skoler her i Kjøbenhavn. Det er den under Nr. 16 opførte Bøsssemager, den under Nr. 21 opførte Pianofortefabrikant og Grosserer, den under Nr. 22 opførte Skorstensfeier, og den under Nr. 30 opførte Bager, alle i Kjøbenhavn. Som der tidligere har været gjort opmærksom paa, og hvad i Særdeleshed har været fremdraget af det ifjor nedsatte Landsthingsudvalg, finder der en Ullighed Sted mellem dem, der bo i, og dem, der bo udenfor Kjøbenhavn, forsaavidt de ere tydske og forsaavidt de lade deres Børn besøge Petri Skole, idet der nemlig udenfor Kjøbenhavn kræves, at Bedkommende lade deres Børn nyde dansk Opdragelse og Undervisning, hvorimod det samme Krav ikke kan fremtræde, i alt Fald ikke i samme Styrke, her i Kjøbenhavn paa Grund af de eiendommelige Forhold ved Petri Skoler. Dette Forhold blev ogsaa taget under Overveielse af det sidst nedsatte Folkethingsudvalg, og man kom til den Erkjendelse, at man for Tiden ikke kunde komme videre med Hensyn til at stille disse to Grupper, i og udenfor Kjøbenhavn, nogenlunde retfærdigt, end ved at kræve strengere Betingelser i andre Henseender med Hensyn til Bevisligheder for dansk Sindelag og Hengivenhed for sit nye Fædreland af dem, der bo i Kjøbenhavn, end af de Andre. Det ligger derfor nær, naar der findes opført saadanne Personer, at undersøge, hvorvidt disse Betingelser have været opfyldte. Det viser sig da af de Dokumenter, som have fulgt med Ansøgningerne, at de to af de nævnte Personer, nemlig den under Nr. 16 opførte Bøsssemager og den under Nr. 21 opførte Pianofortefabrikant og Grosserer, tale dansk i Hjemmet. Det er et Moment, jeg tror, man maa lægge megen Vægt paa; thi der er vist nok ikke Noget, der i den Grad viser, at man virkelig slutter sig til det nye Fædreland, end at man tilegner sig Landets Sprog saa meget, at man endog bruger det i sin hjemlige Kreds. For disse Bedkommende har jeg derfor ingen Indvending at gjøre. Derimod stiller det sig noget tvivlsommere for mig med Hensyn til de to andre Personer, idet der ikke findes nogen saadan Oplysning om dem i de Dokumenter, der laa ved Ansøgningerne; i alt Fald har jeg ikke kunnet finde nogen tilstrækkelig Oplysning derom. Den One af dem har imidlertid været gift i 15 Aar med en dansk Kvinde, og den Anden i 19 Aar ligeledes med en dansk Kvinde, og deraf tør man dog vistnok slutte, at ogsaa hos dem er Hjemmets Sprog saa godt som udelukkende dansk. Jeg maa nu med det Samme gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig at være noget eiendommeligt, naar to af Inspektorerne ved Petri Skoler bevidne, at vedkommende Børn

nyde eller have nydt „dansk Undervisning og Opdragelse“, thi det er dog vistnok et tvivlsomt Spørgsmaal hvorvidt den der givne Undervisning virkelig kan kaldes dansk, og en tredie Inspektør har ogsaa for sit Bedkommende tilføjet, da han gav en saadan Attest, at vel er Undervisningsproget tydskt med Undtagelse af de Tinner, der anvendes til Undervisning i dansk Sprog og Fædrelandshistorie, men at Børnene naturligvis lære at anse Danmark som deres Fædreland. — Der er under Nr. 19 opført en Stationsforvalter ved en jydsk Jernbanestation. Jeg skal foreløbig gjøre den mere formelle Bemærkning, at han maasse rigtigere havde jundet sin Plads som Nr. 45; thi det hedder om de første 44, at de inden et Aars Forløb skulle godtgjøre at være løste fra deres tidligere underfaatlige Forhold, hvorimod det med Hensyn til de følgende ikke er Tilfældet. Men denne Stationsforvalter har allerede godtgjort at være løst fra sit tidligere underfaatlige Forhold, saa jeg antager, at den meget værdige Indenrigsminister er berettiget til uden videre at give ham Indfødsret, naar denne Lov udkommer. Men jeg skal gjøre en anden Bemærkning netop om den Samme. Han hører til dem, der utvivlsomt burde have havt Indfødsret, inden han fik fast Ansættelse i Statens Tjeneste; thi som der ogsaa tidligere har været gjort opmærksomt paa, saaledes som Indfødsretsloven lyder, og saaledes som den maa fortolkes i Gehold til Patentet, der udkom en Maaned senere, den 15de Februar 1776, kræves der Indfødsret ikke alene til Ansættelse i Embeder, som Grundloven siger, men ogsaa til Ansættelse i Stats-tjenester „af hvad Navn nævnes kan“, og det paalægges dem, „som have Ret til at beskikke Noget“ til Embeder og Tjenester, at paase, at de have Indfødsret. Det har vistnok været overset med Hensyn til denne, ligesom det har været Tilfældet tidligere, at han ikke havde Indfødsret, da han blev ansat i Statens Tjeneste; men det maa forundre, da han er beskiftet til Stationsforvalter saa sent som den 1ste Juli 1875, da dette Forhold allerede flere Gange havde været paa Tale her i Rigsdagen. Derimod kunde der vel neppe have været Noget til Hinder for at konstituere ham, saaledes som Tilfældet er med Hensyn til den under Nr. 45 nævnte Maskinmester, i hvis Ansøgning det udtrykkelig staar, at han er konstitueret som Maskinmester ved den Lolland-falsterke Jernbane; men da det er en Betingelse for, at han kan faae fast Ansættelse i denne Post, at han har Indfødsret, ansøger han derom. Med det Samme skal jeg gjøre den Bemærkning, hvorved jeg iøvrigt ønsker at støtte, hvad jeg senere skal komme til, at det er et noget eiendommeligt indviklet Forhold, der finder Sted med Hensyn til vor Indfødsretslovgivning, naar der kræves Indfødsret for at faae visse Stillinger ved nogle af vore Jernbaner, men derimod ikke ved andre. Det